

Νοέμβριος - Δεκέμβριος 2024,
Ιωάννινα

ΑΝΤΙΛΟΓΟΣ

Τεύχος #1

Αναρχική Ομάδα
A Batalha

Περί Σωμάτων Ασφαλείας...

Μία ακόμη σχολική χρονιά έχει ξεκινήσει. Τα τιμνεντένια προαύλια γεμίζουν και πάλι από ανθρώπους που ενώ η κοινωνία τους λέει πως αυτή είναι η καλύτερη ηλικία της ζωής τους, το μόνο που κουβαλάνε είναι απογοήτευση για ό,τι αποτυχημένα προσπαθεί το σχολείο να τους δώσει, αλλά και άγχος για ένα αβέβαιο μέλλον. Η εκπαίδευση είναι μονόπλευρη και σε μια κοινωνία όπου δεν είμαστε όλοι ίδιοι και ίσοι, είτε έχουμε διαφορετικές μαθησιακές ικανότητες είτε προερχόμαστε από διαφορετικά κοινωνικοοικονομικά στρώματα, πολλοί από εμάς αποκλειόμαστε από αυτή και νιώθουμε εμείς αποτυχημένοι που δεν μπορούμε να είμαστε αυτό που όλος ο κοινωνικός περίγυρος και το σχολικό περιβάλλον λέει πως πρέπει να είσαι. Δηλαδή να είσαι καλός και ήσυχος μαθητής, να περάσεις στις πανελλήνιες, να τελειώσεις στην ώρα σου το πανεπιστήμιο αλλά να κάνεις και λίγο φοιτητική ζωή μην είσαι και φυτό, να βρεις μια δουλίτσα και να συνεχίσεις έτσι τη ζωούλα σου. Πόσο εφικτό είναι αυτό όμως για κάποιον/α που δεν έχει τη

δυνατότητα να περάσει πανεπιστήμιο, γιατί για να περάσεις δεν αρκεί το διάβασμα, χρειάζεται να δώσουν οι γονείς σου κι ένα σκασμό λεφτά σε φροντιστήρια κλπ. Ακόμα κι αν καταφέρεις να μεις όμως θα πρέπει να γίνεις ένα ρομπότ για να ανταπεξέλθεις στις απαιτήσεις της σχολής σου ενώ ταυτόχρονα θα έχεις πάρει τη σκυτάλη στον αγώνα επιβίωσης, αφού τίποτα δεν είναι δωρεάν πέραν από τα βιβλία σου, στην πολυδιαφημιζόμενη δωρεάν εκπαίδευση του ελληνικού κράτους.

Για όλα τα παραπάνω δεν τρέχει άγχος! Το κράτος σου έχει έτοιμη τη λύση : Σώματα Ασφαλείας (aka μπάτσοι καρabanάδες κι όλο το κακό συναπάντημα). Βλέπουμε πως από τις απαρχές αυτής της στέλειωτης κρίσης που η Ελλάδα περνάει, οι στρατιωτικές σχολές και μπατσοσχολές έχουν γίνει πάρα πολύ δημοφιλείς.

Λογικό ακούγεται, καθώς προσφέρουν ασφάλεια και σταθερότητα, τόσο κατά τα χρόνια που σπουδάζεις όπου δεν θα χρειαστεί να αγχωθείς για το πως θα πληρώσεις ενοίκιο, ρεύμα, σουπερμάρκετ, αλλά θα έχεις και σίγουρη επαγγελματική αποκατάσταση. Μετά την εφαρμογή του κόφτη της ΕΒΕ τον Σεπτέμβριο του 2024

όπου μειώθηκε τρομερά ο αριθμός εισακτέων στις σχολές σωμάτων ασφαλείας, επικράτησε ολόκληρη ταραχή στα υπουργεία για το αν πρέπει να καταργηθεί η ΕΒΕ κατ' εξαίρεση για αυτές τις σχολές. Πραγματικά άξιο απορίας το πως το ίδιο κράτος που σου βάζει εμπόδια όταν εσύ θες να περάσεις πανεπιστήμιο, όταν θες να διεκδικήσεις να ζήσεις τη ζωή σου με καλύτερους όρους, ξαφνικά σου δίνει απλόχερα θέσεις σε στρατό και αστυνομία χωρίς να υπολογίζει και ιδιαίτερα το κόστος. Για όλη αυτήν την προσπάθεια που το κράτος κάνει για να σου εξασφαλίσει τη μελλοντική σου σταθερότητα όλο και κάποιο αντάλλαγμα δεν θα πρέπει να δώσεις; Είναι.

Απλό, υποτάσσεσαι σε αυτό που σου επιβάλλουν. Δεν είναι και πολύ δύσκολο αφού αυτό μας μαθαίνουν να κάνουμε από μικρή ηλικία. Είσαι διατεθειμένος/η να υποταχθείς σε οποιαδήποτε εντολή έρθει από πάνω; Αν γίνεις μπάτσος να ξέξ πως θα πρέπει να δείς και καμπόσους, γιατί αυτό θα πρέπει

να κάνεις. Μπορεί να χρειαστεί να δείς τον παππού σου που βγήκε να διαδηλώσει γιατί δεν θα μπορεί να ζήσει αν συνεχίσουν να του μειώνουν τη σύνταξη (Ιανουάριος 2016, Σύνταγμα), ή κάποιο παλιό φιλαράκι από το σχολείο που πήγε πανεπιστήμιο και κατεβαίνει στις πορείες γιατί αγωνίζεται η παιδεία να μην εμπορευματοποιηθεί κι

άλλο. Και στον στρατό σε περιμένουν ακόμα χειρότερα. Από τις πρώτες μέρες της εκπαίδευσης κιόλας σε μαθαίνουν να «πειθαρχείς» στις βρισιές, στις προσβολές και στα καψόνια τους. Μάλλον δεν θα χρειαστεί να δείς κάποιον σε κάποια πορεία, αλλά θα σε έχουν ταΐσει με εθνική υπερηφάνεια σε σημείο απτίας, σε σημείο που θα σου φαίνεται φυσιολογικό να δώσεις την ίδια σου τη ζωή για κάποια πατρίδα που αν σε αγαπούσε και τόσο δεν θα σε έσπρωχνε στο να πεθάνεις για αυτήν.

Οι στολές και τα παράσημα μπορεί να φαίνονται κουή, να δίνουν κύρος και την εντύπωση πως έχεις εξουσία απέναντι σε ανθρώπους φτωχούς, μετανάστες, -ανθρώπους του περιθωρίου θα έλεγε κανείς- η ζωή των οποίων δεν έχει και τόση σημασία για κάποιους. Σκέψου το λίγο καλύτερα όμως, γιατί μάλλον δεν διαφέρεις και πολύ από αυτούς, γιατί καθώς μεγαλώνεις αυτούς τους ανθρώπους έχεις στον περίγυρό σου και εδώ που τα λέμε δεν έχεις και τίποτα να χωρίσεις μαζί τους.

Την πραγματική εξουσία την έχει το κράτος και όλο το σύστημα που αναγκάζει ανθρώπους κοινής ταξικής καταγωγής να στρέφονται ο ένας ενάντια στον άλλον.

Αν νομίζεις πως θα ξεφύγεις από την φτώχεια που σε περιμένει στη γωνία, άμα γίνεις ένας ακόμα Ποτσέπης που θα σπάει στο ξύλο διαδηλωτές με αγάπη μόνο, κάνεις μεγάλο λάθος. Ο μόνος τρόπος για να ξεφύγεις από

αυτή είναι να παλέψεις για καλύτερους όρους ζωής. Να αγωνίζεσαι κάθε μέρα ενάντια σε κάθε αδικία αλλά και σε ό,τι προσπαθεί να βάλει φρένο στα όνειρα σου, για έναν κόσμο όπου δεν θα χρειάζεται αφεντικά και μπράβους για να υπάρχει. Όπου εσύ θα αποφασίζεις πως θα πορευτείς στη ζωή σου κι όχι άλλοι για σένα.

Οι πουθενάδες της πόλης μας

Δεν είναι ανάγκη να έχεις περπατήσει το κάθε στενό, ή να έχεις αράξει σε όλες τις πλατείες των Ιωαννίνων για να καταλάβεις ότι οι φασίστες αποτελούν ένα προ πολλού εξαφανισμένο είδος της πόλης μας. Όπως μας πληροφορεί και η ίδια η Φρικηπαίδη: "Σήμερα τα μέλη του κινήματος είναι υπό εξαφάνιση. Παρόλα αυτά εμφανίζονται ανανεωμένα σε διάφορες άλλες μορφές που υπο-

ώρες αποτελούν απόδειξη των παραπάνω. Και πως άλλωστε να μην είναι εξαφανισμένοι όταν το 2013 πήγαιναν και έκλαιγαν μέσα στα έδρανα της Βουλής και αργότερα στα δικαστήρια υπογράφοντας την μία δήλωση μετανόιας μετά την άλλη. Ακόμα και όσοι έφαγαν τον παπά στην αρχή και τους στήριξαν, είδαν ότι αντί να ρίξουν μπουκέτα μέσα στο κοινοβούλιο όπως πίστευαν κάποιοι μαλάκες, έκαναν κωλογλυφάδες στους εφοπλιστές ψηφίζοντας φοροελαφρύνσεις. Τόσο

λαϊκό κόμμα εκεί στην Χρυσή Αυγή ήταν που τα παιδιά από μικρά είχαν βγει στο μεροκάματο. Άνοιγαν μαγαζιά για να προμηθεύουν Έλληνες εργάτες με μισθό ξεφτίλας ή μπλέχτηκαν με την διακίνηση ναρκωτικών όπως το παλικάρι ο Κατσιφας που πήγε να συναντήσει τους γνήσιους προγόνους του, αλλά αντί να στρίψει για Μελιγαλά συνέχισε προς Βουλιαράτι. Αλλά η δουλειά δεν είναι ντροπή και αυτό

στηρίζουν

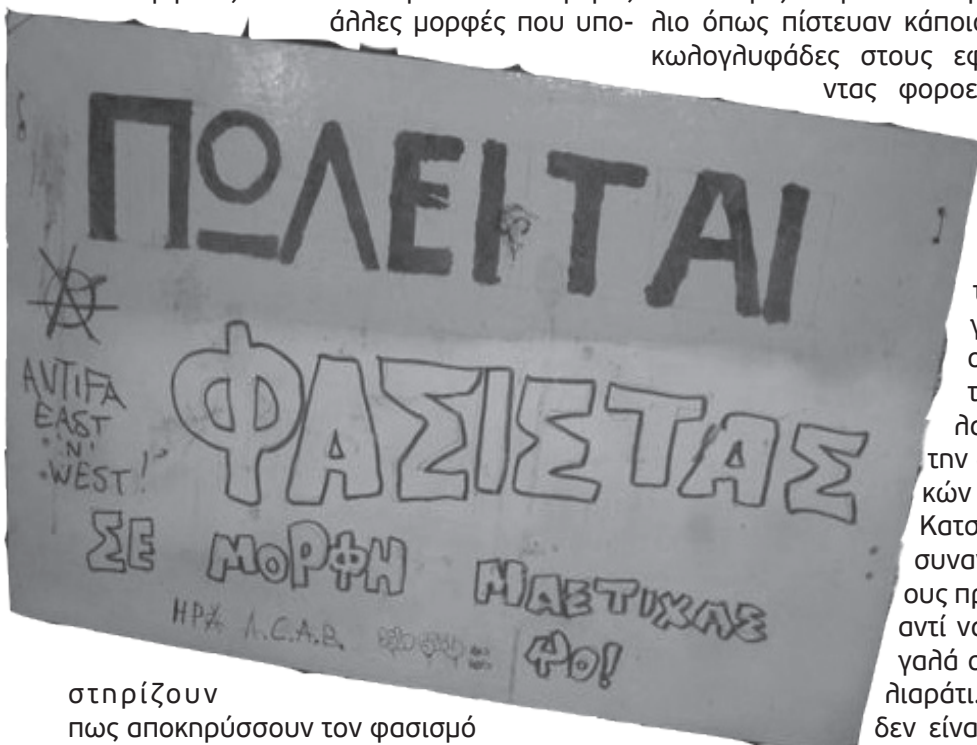
πως αποκηρύσσουν τον φασισμό

και δεν έχουν καμία σχέση με αυτόν. Παρότι η ασθένεια αυτή εξασθένησε, άρχισε να εμφανίζεται και σε διάφορα αντικείμενα, όπως τσιμούχες, γκαραζόπορτες και μαστίχες.¹ Τα ελάχιστα αυτοκόλλητα και στοχάδια με μαρκαδοράκια Carioca που εμφανίζονται σε κανένα ξεχασμένο καφάο με μέσο όρο ζωής τις 8

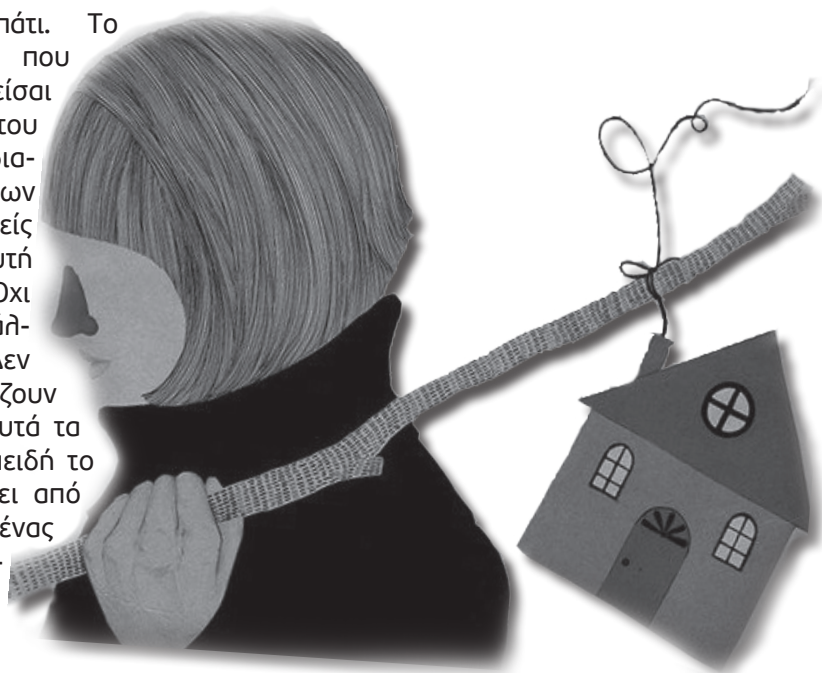
μ π ο -

Νίκος Μιχαλοπλιάκος που μέχρι και το '81 ήταν έμμισθος ρουφιάνος της Κεντρικής Υπηρεσίας Πληροφοριών μαζί με τον Κωνσταντίνο Πλεύρη.²

Κανείς δεν λείπει όμως ότι είναι δύσκολο να καταλήξεις μαλάκας σε αυτή τη ζωή και να ακο

λουθήσεις αυτό το μονοπάτι. Το πρώτο πράγμα άλλωστε που σου μαθαίνουν είναι ότι είσαι διαφορετικός. Όχι λόγω του χαρακτήρα σου, των ενδιαφερόντων ή των ικανοτήτων σου· απλά επειδή οι γονείς σου "έκαναν έρωτα" σε αυτή τη μεριά των συνόρων. Όχι δεν είμαστε σαν τους άλλους, τους βάρβαρους. Δεν έχουμε Έλληνες που βιάζουν 12χρονα στον Κολλώνό. Αυτά τα κάνουν αλλού όχι εδώ επειδή το DNA το δικό μας διαφέρει από των άλλων. Διαφορετικός ένας άνθρωπος είναι όμως επειδή μπορεί να ξεχωρίσει, να του κόβει μια στάλα και με

κριτική σκέψη να μπορεί να βάλει τα πράγματα σε μία σειρά.

Δεν έχει καμία σημασία η ράτσα, η φυλή και ότι άλλη μαλακία σκαρφιστούν για να πείσο υ ν

τον κόσμο ότι κάποιος άλλος κακομοίρης φταίει για την κατάντια τους και όχι το κράτος και τα αφεντικά. Και αυτές τις μαλακίες τις λένε παγκοσμίως, δεν έχουμε δυστυχώς εμείς το μονοπώλιο. Πριν από κοντά 100 χρόνια, όταν τα παπούδια των παπούδων μας, έφευγαν για την Αμερική γιατί ο κόσμος δεν είχε μεροκάματο να δουλέψει, καταφέραμε σαν "έθνος" να πάρουμε την πρωτιά στις Ηνωμένες Πολιτείες στην εγκληματικότητα.³ Και παρά τον αυξανόμενο εθνικισμό και ρατσισμό ο οποίος αναπτυσσόταν σε όλη την υφήλιο, μέχρι και η ίδια η Στατιστική Αρχή της Αμερικής γύρισε και είπε ότι οι έρευνες αυτές δεν γίνονται για να τεκμηριώσουν ότι μία φυλή ή μία ράτσα ανθρώπων ρέπει προς την εγκληματικότητα. Γιατί η ίδια η εγκληματικότητα, αποτελεί τον μονόδρομο για χιλιάδες περιθωριοποιημένους ανθρώπους από τη στιγμή που η κοινωνία δεν τους δίνει κανέναν άλλον τρόπο να επιβιώσουν. Απλά στο σήμερα μαθαίνουμε ότι όσοι πήγαν τότε μετανάστες έγιναν εκατομμυριούχοι πλένοντας πιάτα στην Αστόρια.

Εμείς από την μεριά μας είμαστε περήφανοι και περήφανες για τα παπούδια μας που πήγαν στο Αμέρικο· όχι για όλα. Για αυτά που κυνηγήθηκαν στις γειτονιές του Τορόντο από

ρατιστές Καναδούς και για αυτό οργανώθηκαν με άλλους εργάτες και κάνανε βίδες την πόλη του Λάντλοου. Που ζούσαν ακριβώς όπως οι μετανάστες στα φραουλοχώρα της Μανωλάδας, που δούλευαν ακριβώς όπως οι μετανάστες στα σφαγεία του Νιτσιάκου. Όποιος λοιπόν πιστεύει ότι έχουμε διαφορές

Δεν φταίει ο μετανάστης που τρως εσύ σκατό

¹ Φασίστας, <https://frikipaideia.org/wiki>

² Greek KYP intelligence payroll including politicians, 1981, https://wikileaks.org/wiki/Greek_KYP_intelligence_payroll_including_politicians_1981

³ Ιστορική έρευνα: Οι Έλληνες ως μετανάστες, <https://tvxs.gr/istoria/taksidia-sto-xrono/ereyna-oi-ellines-os-metanastes-meros>

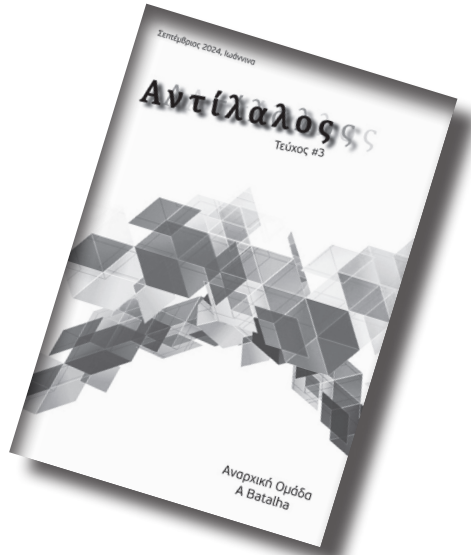
Σχολιασμός Επικαιρότητας

Λίγες εβδομάδες πριν έγινε γνωστή η αυτοκτονία μαθητή στο Ναύπλιο λόγω αποβολής από το σχολείο του. Με αφορμή το γεγονός πραγματοποιήθηκαν καταλήψεις σε διάφορα σχολεία της Ελλάδας. Σύμφωνα με τα όσα έγιναν γνωστά ο μαθητής αφού “έφαγε” αποβολή μπήκε τιμωρία από τον πατέρα του, κάτι που πιθανόν επιδείνωσε την κατάσταση. Πρόκειται για μια συνθήκη που μάλλον πολλοί και πολλές έχουμε βιώσει. Κάθε περίπτωση όμως δεν είναι ίδια. Στην προκειμένη λέγεται πως είχαν εντοπιστεί ψυχολογικά προβλήματα του παιδιού από το ίδιο το σχολείο αλλά μέχρι εκεί. Η ανάγκη των ίδιων των εκπαιδευτικών να επιβληθούν με αυστηρά μέσα που απλόχερα τους δίνει το κράτος δε μπόρεσε να συγκρατηθεί ούτε σε μία τέτοια περίπτωση. Πως αλλιώς άλλωστε θα αποδείξουν ποιος έχει το πάνω χέρι. Μπορεί να μην υπάρχουν εκπαιδευτικοί να κάνουν μάθημα αλλά η εκπαίδευση παρεμποδίζεται από το κινητό που κρατάς στην τάξη ή από τη συνομιλία με τον διπλανό σου(!)

Η τιμωρία ως μέσο εκπαίδευσης και πειθάρχησης ξεκινά από πολύ μικρή ηλικία και μας ακολουθεί σε όλη μας τη ζωή ως μαθητές και μαθήτριες, εργαζόμενους/-ες και κομμάτια της κοινωνίας. Μαθαίνουμε πως αν δεν κάνουμε αυτό που μας λένε πρέπει τόσο να νιώσουμε άσχημα και να περιθωριοποιηθούμε όσο και να το πληρώσουμε με κάποιο τίμημα. Εξ’ άλλου πως θα γίνουμε τα πρόβατα στο ποίμνιο της κάθε εξουσίας αν δεν έχουμε μάθει από μωρά να μη μιλάμε, να μην αντιδρούμε και να μη διαταράσσουμε το κοινωνικά αποδεκτό μιας καθ’ όλα συντηρητικής κοινωνίας;

ΠΡΟΣΦΑΤΟ ΥΛΙΚΟ ΤΗΣ ΟΜΑΔΑΣ

Κυκλοφόρησε το 3ο τεύχος του περιοδικού έντυπου "Αντίλαλος".

Κοιλήθηκε στην πόλη αντιπολεμική αφίσα με κάλεσμα σε αντίστοιχη πορεία στις 08/10.

Μπορείτε να βρείτε τα podcast της ομάδας εδώ:

Για περισσότερες πληροφορίες αλλά και υλικό μπορείτε να μας βρείτε στο abatalha@espinblogs.net, στο mail μας abatalia@espin.net ή δια ζώσης στο Ελευθεριακό Εργαστήρι Fahrenheit 451, Τσακάλωφ 20, πάνω από το Άλσος.

**Το παρόν έντυπο τυπώθηκε από την
Αυτοοργανωμένη ΤΥπογραφική Ομάδα Ιωαννίνων Titivillus.**

Λίγα λόγια για εμάς:

Το παρόν έντυπο έχει δημιουργηθεί από την αναρχική ομάδα A Batalha. Πρόκειται για μια ομάδα η οποία δραστηριοποιείται και εντάσσεται στα πλαίσια του α/α χώρου των Ιωαννίνων από τον Ιανουάριο του 2022. Η θεματολογία της ομάδας δεν εστιάζει αποκλειστικά σε μία κατεύθυνση και προσπαθούμε να ασχολούμαστε όσο γίνεται περισσότερο με ζητήματα τα οποία κρίνουμε ότι αφορούν ή απασχολούν την τάξη μας και τον πολιτικό χώρο στον οποίο εντασσόμαστε. Η δομή της ομάδας είναι οριζόντια, δεν αναγνωρίζουμε αρχηγούς και ιεραρχίες. Δεν έχουμε καμία άλλη παρά εχθρική σχέση με κράτος, θεσμούς, κεφάλαιο και τους υπερασπιστές τους μια και η θέση μας βρίσκεται διαχωρισμένη από όσες και όσους μας εξουσιάζουν και μας χρησιμοποιούν ως εργαλεία τους. Τα μέσα τα οποία επιλέγουμε να χρησιμοποιούμε για την διάχυση του λόγου μας είναι αυτοοργανωμένα και μη κατευθυνόμενα. Η αναγκαιότητα δημιουργίας ενός εντύπου για μαθητές προέκυψε από την ανάγκη μας να εκθέσουμε κάποιες θέσεις γύρω από ζητήματα που μας απασχόλησαν και εμάς πριν από μερικά χρόνια αλλά μας απασχολούν ακόμη και σήμερα ως ενήλικες με βασική μας επιδίωξη να αφουγκραστούμε και από την πλευρά μας τις δικές σας θέσεις πάνω σε αυτά αλλά και να προτείνουμε κάποιες ακόμη οπτικές γύρω από πολλά που μας βομβαρδίζουν το μυαλό σε αυτές τις ηλικίες.

